

elektronických závodů v Talinu a ve východním Berlíně, další ve výtvarném kroužku, jeho člen Jan Bolek byl letos vyhodnocen profesionální komisí odbočky Českého fondu výtvarných umění v Olomouci...

Celkem 600 lidí ve 24 zájmových skupinách a 400 stálých čtenářů u dvou malých klubových knihoven u Tesly a Loany.

V roce 1969 byl vyhodnocen ONV Vsetín rožnovský Klub pracujících nejlepší na Valašsku, předtím se mu dostalo 4 záznamů na Čestném štítě bývalé Krajské odborové rady v Ostravě zvláště za podnětné akce k 50. výročí VŘSR a 50. výročí vzniku republiky i 20 let Vítězného února.

Kapitolou o vzdělání bychom absolvovali další povídání o 600 kursech – rekordů na podzim roku 1969 a tedy i v roce 1970, pozoruhodných přednáškových cyklech s filmy, o setkáních s významnými osobnostmi našeho života, o vítězství v soutěži klubových zařízení ROH s osvětou naší čs. lidové armády, ve které klub dosáhl opět

uznání za maximální a podnětnou i vynalézavou iniciativu, přesto že ve městě není posádka.

Lze dělat, když se chce, když je zapálené srdce a když jsou výsledky. Spolupráce všech je podmínkou, dobrá spolupráce se školskou a kulturní komisí MěSTNV a s dalšími místními společenskými organizacemi města, s ideologickými komisemi závodů i města, s orgány okresu a stálé kontakty s nimi jsou podmínkou. Klub v Rožnově p. R. je hledá a nalézá. Proto je úspěšný.

Nemají kulturní dům a přece mají úspěch. Rostoucí Rožnov při uvážení dříve uvedených čísel a u vědomí kulturně-rekreačního charakteru města, jej však potřebuje jako soli. Spojení prvků kultury, osvěty, rekreace, tělovýchovy a sportu v poslání Rožnovska i města samotného – jsou živné síly pro jeho výstavbu jako univerzálního střediska – této rekreačně kulturní oblasti s bohatým folklórem. Návratnost investic do Rožnova p. R. je na tomto úseku snadno spočítatelná.

Miloš Kulišák:

Strýc Kopecký-Papír, švec a jeho nové boty

Ináč sa naňho nedoptál jak na jeho přízvisko „Papír“. Býval v Tylovicích vedla Hážovky v pěkné dřevěnici číslo 81. Dneska tam bývá kostelník Křenek Kopecký, býl robský švec. Nájvěč valaské paradnice ncsily šnorovací brynětky-vyšivané edem od něho. Co má z chlupatých bradál. Měřit střeviček grýfnej robečce, nebo šumněj děvčici, to byl pro něho obřad. Na koleno před ňu kleknúl, sukničky jí zvednúl, dlaňú pohlazoval, fúskami pokyvoval a mazlíl sa s lýtečkem tajak díta s kotátkem a dbál, aby to byly poměřené ze vseckých stran a nad svúdnými kolenký písničku zpívával: „Má milá, má milá, máš bílé kolena, vezmi mňa mezi ně budeme v rodině.“

Jeho robka nad ním edem rukú máchavala: „Moc mláčeňa a málo vytrípjáňa“, řeku: „mladá robka, starý muž, tvrdý chleba, tupý nůž“.

Dobře spolu vychodili. Tetka znala dobře jejich slabost mšať sa mezi rožnovské měšťany, sem tam sa aji ozvachtál, ale nikdy né za své.

Jednúc mu ale pripravila oběd z kerého moh aji Kopecký zdřevěňať. Zakucmala, zabačovala sa s robami, přiletěla domú, když už na věži tetka Bajerka zvonila poslední modlení. Tetka byla grýčná, když sa rozehkala, tož byla by Radošć přescočila. Drapla rendlík, postavila na ohnišće, pod komínem šústla doňho kozího mléka, přehnúla z čelusta belinu žižlavého uhlá, síhnula na pec pro kabelku fanjnových kupovaných drobučkových nudlí, nasypala ich do vrúciho mléka, nechala pře-

R.2 1/1970